

Milí přátelé a dobrodinci salesiánského díla v Ostravě,

zdravím vás srdečně za komunitu salesiánů v Ostravě, přikládám velikonoční přání, chci se s Vámi podělit o některé hlavní zprávy z našeho díla a především **poděkovat za Vaši podporu.**

Nejdříve dovolte několik řádků a fotografií z činnosti za poslední 4 měsíce.

Před vánočními svátky a pak v únoru proběhly dva animátorské víkendy (příprava dobrovolníků na prázdninové tábory). Mezi vánočními svátky jsme vyrazili v počtu 23 účastníků do rakouských Alpy k pohostinným salesiánům do Klagenfurtu. Skvělá parta, výborné počasí a sněhové podmínky. Asi na delší dobu poslední zahraniční výjezd.

Začátkem roku proběhla další sportovní akce, první tohoto druhu: šlo o 3denní soustředění ve stolním tenise pro salesiány pod vedením profesionálního trenéra. Sešlo se nás nakonec 8 nadšenců z 5 komunit. Výborné, nejen sportovní setkání. Koncem ledna se konal úspěšně další Bosco point, oslava Dona Boska, kde večer vystoupili ve scénce naši nejstarší salesiáni Alois Hurník a Josef Pavlas jako dva papežové František a Benedikt. Vynikající herecké výkony a výprava. Mimochodem Josef Pavlas, co by Benedikt XVI. slavil nedávno 90. narozeniny a Pavel Kosmák, co by švýcarský gardista, oslavil v březnu padesátku. Doporučujeme k zhlédnutí na našich webových stránkách nebo na youtube nejen scénku, ale také celovečerní film Dva papežové, který byl inspirací.

Středisko oslavilo Dona Boska na akademii a farnost maškarním plesem pro děti. Před jarními prázdninami jsme se účastnili se 14 hráči salesiánského turnaje ve stolním tenise v Havířově.

O jarních prázdninách proběhlo zdařile několik táborů a akcí: výlet do hranické propasti (foto na předchozí straně) tábor v Hodoňovicích, výlet oratoře na ubytovně, výlet rodin ...

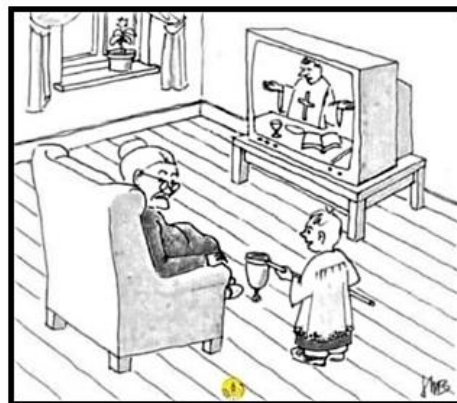
Poslední větší akci před mimořádnými opatřeními byla víkendovka v Hodoňovicích pro děti z letních táborů a postní duchovní obnova, kterou vedl Václav Vacek z Letohradu.

Momentálně je kostel a středisko mládeže zavřené a děláme, co je možné: doháníme různé resty, uklízíme a děláme pořádek ve věcech a v knihovnách, šijeme roušky, vypomáháme v dětském domově, věnujeme se více údržbě táborové základny v Hodoňovicích.

Snažíme se to vidět pozitivně.

Blízká budoucnost je nejistá, ale o prázdninách věříme, že se uskuteční letní tábory dle plánu.

Adventní duchovní obnova letos je zapsána na sobotu 28. 11. 2020 a v úterý 8. 12. 2020 si budeme při slavnostní bohoslužbě ke cti Panny Marie Neposkvrněné připomínat 30 let od znovutevření kostela domu

Již 30 let kráčíme s mladými ke Vzkříšenému

Letos 8. 12. 2020 oslavíme 30 let od obnovení činnosti, kdy se po nezbytné základní rekonstrukci po užívání objektu armádou opět otevřel kostel sv. Josefa a dům. Za uplynulou dobu salesiánské dílo opět rozkvetlo a mnoho dobrého se podařilo vykonat. Na podzim se jistě budeme s vděčností Bohu a všem našim spolupracovníkům více ohlížet zpět. Rozkvet je patrný i z ulice na fasádě domu. V letech 2006 - 2008 se na domě vyměnila okna, mříže po armádě se již nevrátily zpět. V dalším období byla opravena a nabarvena potupně celá fasáda počínaje kostelem v roce 2008 a konče přední stranou do ulice v roce 2012, na které záhy přibýly nápisy SALESIÁNI a DON BOSCO, dále zavlála na stožáru salesiánská vlajka, na fasádě pod okny byly v létě 2016 zdařile realizovány krásné graffiti (malby spreji), které vyjadřují, co je naším posláním a jaké je naše činnost. Letos chceme design domu dokončit a završit.

Vrcholem a současně i duchovním základem našeho díla a i celého našeho života je Ježíšova smrt a jeho vzkříšení, které především o velikonočních slavíme. Motiv vzkříšení bude ztvárněn v centrálním okně nad hlavním vstupem do domu formou malované vitráže. V 34. článku salesiánských stanov čteme: „**Kráčíme spolu s mladými lidmi, abychom je přivedli k osobě vzkříšeného Pána**, aby v něm objevili nejvyšší smysl vlastního života a vyrůstali jako noví lidé.“ Okno nad vstupem do domu můžeme tedy vnímat, že dům s naší činností je cestou ke Kristu.

Okno o rozměru 8 x 2 m má strukturu těžní věže, což může vyjadřovat i to, že Kristus vychází z temného hrobu ven na světlo jako vítěz. To je důvod naší radostné víry. *Radost a víra* jsou také hodnoty na graffitech, které s oknem bezprostředně sousedí prostorově, barevně a myšlenkově. V okně nalezneme i další barvy, které se objevují na ostatních graffitech a také další, symbolicky zobrazené hodnoty: *laskavost a přátelství, rodina a služba*. Vše určitým způsobem souvisí se Vzkříšením.

Fotografie z roku 2010

Současné foto s vizualizací vitráže v okně nad vchodem

Autorem návrhu obrazu **Vzkříšení**, který jsme také použili na letošní velikonoční přání, je Marie Koplová z Ostravy, realizace vitráže se ujme dílna Zdeňky Čermákové z Prahy.

Chceme, aby vitráž okna byla 8. 12. 2020 slavnostně požehnána. Moc Vás tedy prosíme o finanční dary na realizaci tohoto vyjimečného uměleckého díla, které bude i pro kolemjdoucí znamením víry a **naděje**, která, jak napsal Václav Havel, *není přesvědčení, že něco dobře dopadne, ale jistota, že něco má smysl - bez ohledu na to, jak to dopadne*. Věříme, že děláme v domě právě věci, které mají smysl a zvláště z důvodu, že je chceme dělat se Vzkříšeným a na cestě k němu.

Dary posílejte, prosím na účet, který je uveden na přiložené složence nebo na velikonoční záložce. Rozpočet na realizace vitráže včetně osvětlení je 275 tis. Kč.

Děkujeme za jakoukoli Vaši podporu, ať už to je modlitba, různá forma osobního zapojení a nasazení, finanční a materiální pomoc.

P. Jiří Caha, ředitel komunity

Několik podnětů k aktuální situaci

Když jsme při duchovní obnově na začátku doby postní objevovali, že to není doba postní (to mají jen Slované), ale v latinském originále doba „Čtyřicetidení“, netušili jsme, že Daniel Stach nám pomůže italskou verzí „Quarantina“. Všeobecná karanténa sice vyhlášena nebyla, ale 40 dnů se pomalu naplní. A to způsobem, jaký jsme si nikdo nepředstavovali. Ale o jednom v naší komunitě hodně mluvíme: **bylo by škoda brát „nouzový stav“ jako ztrátu či újmu, nýbrž jako pozvání a obdarování**. Středisko mládeže je zavřené, někteří zde žijící šijí roušky, jiní pracují z domu, v kostele se nescházíme, svátostný život je v postním režimu, předšní kostela je otevřená k soukromé modlitbě, tiskoviny pro inspiraci k dispozici, učíme se chodit se zahalenou tváří (že by trénink?) ☺ ... Něco z těch úvah za poslední tři březnové neděle visí na <https://www.boscoostrava.cz/>. A tak se dělím o to čím sami žijeme:

„Nenechme se proto oklamat různými falešnými vykladači a nesnižme se v této chvíli k pouhému moralizování. Jasně odmítněme někdy tak lákáva vysvětlení o Božím hněvu či trestu, který je důvodem současné tíživé situace. Náš Bůh není Bohem trestajícím. On je Emanuel, tedy Bůh s námi... Nebudme pouze pasivními konzumenty on-line bohoslužeb, budme muži a ženami modlitby, každý sám za sebe i v malých společenstvích domácí církve.“ (Tomáš Holub, plzeňský biskup)

„Změní nás to, a když to chytíme za správný konec, tak k lepšímu. V jedné vteřině to jak ve vichřici všechno zmizelo, koncerty, divadla, kina, restaurace, fotbal, hokej, plesy, večírky, diskotéky, všechno. Šlehačka je pryč, zůstalo jen velké ticho. S překvapením zjišťujeme, co všechno v životě opravdu nepotřebujeme. A se stejným překvapením zjišťujeme, co potřebujeme... Krize je vždycky šance, vždycky. Nám křesťanům se nemohlo stát nic lepšího. Vracíme se do katakomb, k vědomí, že k víře nepotřebujeme kostely, červené birety, krajky ani mnohohlasé sbory. Jak v misijních oblastech se učíme žít bez biskupů, bez kněží, bez svátostí, bez poutí, bez nedělních mší svatých, bez odpoledních požehnání a bez setkání mládeže. Zjišťujeme, že lze žít i bez nich. Že když zatřepete náboženským životem, tak tohle všechno odpadne na zem a zůstane jen nahá, syrová víra... V duchovním životě je nejhorší stereotyp a velmi snadno se dostanete do iluze, že plnění náboženských povinností vám zajistí nebe. Nezajistí. A teď je to pryč. Teď ty povinnosti plnit nelze. Nejsou mše svaté. Nejsou zpovědi. A teď se všichni ptáme: Co tedy tvoří můj vztah k Bohu? Proč se modlím a co se mnou modlitba dělá a co já dělám s ní? Kým je pro mě Bůh? Ano, je to krize se všemi hroznými stránkami, ale řekl bych, že pro křesťany se nemohlo stát nic lepšího... Nemyslete si, že Bůh je hodný a že se stará, aby se nám vedlo dobře. Trapista otec Jeroným to píše až drze: "Bože, zatáčky vybíráš zostrá a brzdiš bez varování..." Bůh vám neumete cestu, ale řekne - tady máš rozum, člověče, tak s ním něco dělej. Uč se, přemýšlej, rozviň jej, zvládni svět.“ (Marek Orko Vácha)

„Nastává čas promeditovat i hlubší souvislosti tohoto otřesu jistot našeho světa. Možná si někteří na samém počátku této krize mysleli, že jde jen o dočasnou nehodu, jakési "uhelné prázdniny", které nějak přečkáme, a pak se vše vrátí zase ke starému. Nevrátí. A kdybychom se o to pokusili, bylo by to špatně... Možná máme přijmout nynější půst od bohoslužeb a církevního provozu jako kairos, čas příležitosti k zastavení a důkladnému zamyšlení před Bohem a s Bohem... Nevidím šťastné řešení v tom, že si budeme rychle vypomáhat umělými náhražkami typu televizních přenosů mší. Ta "hostina na dálku" a klekání před obrazkou je vskutku podivná věc. Věřím, že se dnes mají naše křesťanské komunity, farnosti, sbory, církevní hnutí a řeholní komunity přiblížit ideálu, z něhož vznikly evropské univerzity: být společenstvím žáků a učitelů, být školou moudrosti, v níž se pravda hledá svobodnou disputací a také hlubokou kontemplací. Z takových ostrovů spirituality a dialogu může vzejít uzdravující síla pro nemocný svět... Když byl zbořen Jeruzalémský chrám, v jehož prostorách se Ježíš modlil a učil, museli Židé najít nové cesty, jak uctívat Hospodina. Činili to s kreativní odvahou - oltář zbořeného chrámu nahradil stůl židovské rodiny, řád obětí nahradil řád soukromé i společné modlitby, zápalné i krvavé oběti nahradily oběti rtů, mysli a srdce, modlitba a studium Písma... Tento postní čas prázdných a mlčících kostelů můžeme přijmout jako krátké provizorium, na které pak brzy zapomeneme. Avšak můžeme ho také přijmout jako kairos - čas příležitosti "zajet na hlubinu" a hledat novou identitu křesťanství ve světě, který se před našima očima radikálně proměňuje.“ (prof. Tomáš Halík)

Jeden z tatínků řekl: „Teď mohu zakoušet, jak je rozvedeným v druhém vydařeném manželství a nesmí ke svátostem, a mohu se s nimi solidarizovat. V naší komunitě zaznělo i tohle: „A neměli bychom se i my, služební kněží, solidarizovat s těmi, kteří jsou "jen" královské kněžstvo?“ A pojďme dál: „Nestojíme před okamžikem, kdy v rodině vezme táta/máma chléb a řekne: "Vezměte a jezte...", rozláme jej a rozdá ostatním? Přemýšlejme o tom, **k čemu jsme touto dobou zváni, čím jsme obdarováni**. Pán Bůh nám dal rozum a srdce, abychom se doma na sebe těšili, abychom se umyli a pěkně oblékli, ozdobili stůl květinou a zapálili svíci, otevřeli Bibli a společně hledali, co leží na mozku a na srdci Pánu Bohu. Aby otázky měly přednost před kázáním. Abychom se v bezpečném prostředí obdarovávali sdílením a rostli do krásy Božích dětí. Můžeme si číst, vyprávět, povídat si, ale také mlčet, naslouchat jeden druhému, snažit se o porozumění. Někdo přispěchá s verši, jiný s písničkou, další s tancem. Někdo vymyslí hru, někdo zas něco na zub (láska prochází žaludkem). Výtvarník pomůže s kresbou nebo s modelováním. A všichni si ten příběh o Ježíši i o nás můžeme zahrát. A tak než ztrácet čas tím, jak "ztrátu" svátostného života přečkat či nahradit, chceme promýšlet, jak "výzvu" nesvátostného života využít. Proto končíme slovy "české" korunky k Božimu milosrdenství. U velkého zrnka: „Děkuji Ti, Něžná Moci, která jsi nás povýšila k Absolutnu ode dne Zvěstování až po dnešní den Eucharistie.“ A u malých zrněk: „Děkuji Ti, že bez nás nemůžeš být.“